

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1), litera c) se abrogă.

2. La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare”.

3. La articolul 3, alineatul (6) se abrogă.

4. La articolul 4, după alineatul (2) se introduc șase noi alineate, alin. (3) – (8) cu următorul cuprins:

„(3) În cursul urmăririi penale și al judecării cauzei sunt interzise comunicările publice, declarațiile publice precum și furnizarea de alte informații, direct sau indirect, provenind de la autorități publice referitoare la faptele și persoanele ce fac obiectul acestor proceduri. Persoanele din cadrul

autoritatilor publice nu se pot referi la persoanele suspectate sau inculpate ca și cum acestea ar fi vinovate decât în cazul în care există o hotărâre definitivă de condamnare cu privire la acele fapte.

(4) Prin excepție, în cursul urmăririi penale sau al judecării organele de urmărire penală sau instanța de judecată pot comunica public date despre procedurile penale care se desfășoară doar atunci când datele furnizate justifică un interes public prevăzut de lege sau acest lucru este necesar în interesul descoperirii și aflării adevărului în cauză.

(5) Comunicările publice prevăzute la alin. (4) nu se pot referi la persoanele suspectate sau acuzate ca fiind vinovate de săvârșirea unei infracțiuni.

(6) În cursul procesului penal este interzisă prezentarea publică a persoanelor suspectate de săvârșirea unor infracțiuni purtând cătușе sau alte mijloace de imobilizare sau afectate de alte modalități de natură a induce în percepția publică că acestea ar fi vinovate de săvârșirea unor infracțiuni.

(7) Dacă organele judiciare au comunicat public date și informații privind începerea urmăririi penale, luarea unor măsuri preventive sau trimiterea în judecată a unei persoane, acestea au obligația să publice, în aceleași condiții, și soluțiile de clasare, renunțare la urmărire penală sau încetare a procesului penal, ori soluțiile de achitare, încetarea procesului penal sau restituire la parchet, pronunțate de către instanțele de judecată.

(8) Îndeplinirea obligației prevăzută la alin. (7) poate fi cerută de orice persoană interesată.”

5. La articolul 8 se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, la judecarea cauzei de un judecător imparțial și independent. Repartizarea tuturor cauzelor către judecători sau procurori se face aleatoriu.”

6. La articolul 10, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să asigure subiecților procesuali principali și avocatului timpul necesar pregătirii apărării, care nu poate fi mai mic de 3 zile, cu excepția luării sau judecării măsurilor preventive, când termenul nu poate fi mai mic de 6 ore și înlesnirile necesare pregătirii apărării, prin punerea la dispoziție și comunicarea întregului material de urmărire penală în formă electronică.”

7. La articolul 10, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Exercitarea dreptului de a nu da nicio declarație nu poate fi utilizată împotriva suspectului sau inculpatului în nicio fază a procesului penal, neputând constitui o circumstanță personală care să întemeieze convingerea organelor judiciare că persoana este vinovată de săvârșirea infracțiunii pentru care este cercetată și nu poate fi utilizată la coroborarea probelor.”

8. La articolul 10, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal, cu respectarea principiului egalității de arme.”

9. La articolul 10, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Încălcarea drepturilor prevăzute la acest articol se sancționează cu nulitatea absolută a actelor efectuate cu nesocotirea acestora.”

10. La articolul 10, după alineatul (6) se introduc două noi alineate, alin. (7) și (8), cu următorul cuprins:

„(7) Suspectul și inculpatul au dreptul de a comunica liber, în condiții de confidențialitate, cu avocatul lor pentru pregătirea apărării.

(8) Suspectul, inculpatul și martorul au dreptul la interpret gratuit.”

11. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Condițiile de punere în mișcare sau de exercitare a acțiunii penale

Art. 15. – Acțiunea penală se pune în mișcare și se exercită când există probe din care rezultă indicii temeinice că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există cazuri care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acesteia.”

12. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cursul judecății, acțiunea penală se stinge prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare sau de aplicare a unei măsuri educative, renunțare la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitare sau încetare a procesului penal.”

13. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Continuarea
procesului penal la
cererea suspectului
sau inculpatului**

Art. 18. –În caz de amnistie, de prescripție, de retragere a plângerii prealabile, de existență a unei cauze de nepedepsire, suspectul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal.

14. La articolul 21, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 21. – (1) Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părții îndreptățite potrivit legii civile, până la începerea cercetării judecătorești.”

15. La articolul 22, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, iar reprezentantul legal al acesteia renunță la pretențiile civile formulate sau, după caz, încuviințează actul de renunțare al persoanei vătămate, procurorul poate continua acțiunea civilă.”

16. La articolul 25, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile instanței penale cu privire la latura civilă sunt opozabile doar părților din procesul penal în care s-a pronunțat hotărârea.”

17. La articolul 30, litera d) se abrogă.

18. Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Avocatul

Art. 31. – Avocatul asistă sau reprezintă părțile ori subiecții procesuali pe tot parcursul procesului, în condițiile legii.”

19. La articolul 36 alineatul (1), litera c¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c¹) infracțiunile de spălare a banilor și infracțiunile prevăzute de Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare;”

20. La articolul 36, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Tribunalul judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de judecătorii în cauzele privind infracțiuni pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate sau cu privire la care poate interveni împăcarea.”

21. La articolul 38, litera g) a alineatului (1) și alineatul (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„g) infracțiunile săvârșite de membrii Curții de Conturi, de președintele Consiliului Legislativ, de Avocatul Poporului și de adjuncții Avocatului Poporului;

.....
(2) Curtea de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de tribunale, precum și împotriva celor pronunțate în primă instanță de judecătorii, cu excepția celor date în competența tribunalului.”

22. La articolul 39 alineatul (1), litera d) se abrogă.

23. La articolul 40, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. – (1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de chestori, de generali, mareșali și amirali.”

24. La articolul 40, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursul formulat împotriva hotărârii judecătorești, pronunțate de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, în materie penală de către completul de 5 judecători, prin care a fost respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale. Soluționarea recursului se face potrivit dispozițiilor art. 425¹, care se aplică în mod corespunzător.”

25. Articolul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Excepțiile de
necompetență**

Art. 47. – (1) Excepția de necompetență materială și cea de necompetență după calitatea persoanei pot fi ridicate în tot cursul procesului penal, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

(2) Excepția de necompetență teritorială poate fi invocată până la începerea cercetării judecătorești.

(3) Excepțiile de necompetență pot fi invocate din oficiu, de către procuror, de către persoana vătămată sau de către părți.”

26. La articolul 48, alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) s-a pronunțat încheierea prevăzută la art. 370².”

27. La partea generală titlul III capitolul II, titlul secțiunii a 4-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 4-a

Competența judecătorului de drepturi și libertăți”

28. Articolul 54 se abrogă.

29. La articolul 61, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 61. – (1) Ori de câte ori există probe sau indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate:”

30. La articolul 64, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac.

(5) Judecătorul care a participat la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată sau care a soluționat cererea de confirmare a renunțării la urmărire penală ori cererea de confiscare sau de desființare a unui înscris nu poate participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac.”

31. La articolul 65, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile art. 64 alin. (2) se aplică procurorului și magistratului-asistent sau, după caz, grefierului, când cauza de incompatibilitate există între ei sau între vreunul dintre ei și judecătorul de drepturi și libertăți sau unul dintre membrii completului de judecată.”

32. La articolul 67, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeuri de fapt și de drept invocate într-o cerere anterioară de recuzare care a fost respinsă atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. Inadmisibilitatea se constată de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.

(6) Judecătorul de drepturi și libertăți sau completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunță asupra măsurilor preventive.”

33. La articolul 68, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 68. – (1) Abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți se soluționează de un judecător de la aceeași instanță ales aleatoriu.

(2) Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează de un alt complet de judecată ales aleatoriu.”

34. La articolul 68, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În caz de admitere a abținerii sau recuzării judecătorului, cel care îl înlocuiește pe judecătorul care s-a abținut sau a fost recuzat se desemnează aleatoriu.”

35. La articolul 68, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Abținerea sau recuzarea grefierului se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, de completul de judecată.”

36. Articolul 70 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Procedura
de soluționare a
abținerii**

Art. 70. – (1) În cursul urmăririi penale, asupra abținerii sau recuzării procurorului se pronunță procurorul ierarhic superior.

**sau recuzării
procurorului**

(2) Procurorul ierarhic superior soluționează cererea în 48 de ore, prin ordonanță ce poate fi atacată în termen de 48 de ore de la comunicare.

(3) Plângerea se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, dispozițiile alin. (6) – (9) fiind aplicabile.

(4) În cursul urmăririi penale, procurorul recuzat poate participa la soluționarea cererii privitoare la măsura preventivă și poate efectua acte sau dispune orice măsuri care justifică urgența.

(5) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, procurorul ierarhic superior sau instanța, în cazul prevăzut la alin. (3), stabilește în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.

(6) În cursul urmăririi penale, atunci când procedura este în fața judecătorului de drepturi și libertăți, sau în faza de judecată, declarația de abținere sau cererea de recuzare a procurorului care participă la ședința de judecată se adresează sub sancțiunea inadmisibilității, judecătorului de drepturi și libertăți sau completului de judecată. Inadmisibilitatea declarației de abținere sau a cererii de recuzare a procurorului este constatată de judecătorul sau completul în fața căruia s-a formulat.

(7) Abținerea sau recuzarea procurorului care participă la ședința de judecată se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți sau de completul de judecată în fața căreia a fost ridicată, în camera de consiliu, în cel mult 24 de ore. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, se pot efectua orice verificări și pot fi ascultați subiecții procesuali principali, părțile și procurorul care se abține ori a cărei recuzare se solicită.

(8) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării procurorului care participă la ședința de judecată, judecătorul sau, după caz, completul de judecată va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori

măsurile dispuse de acest procuror în fața judecătorului de drepturi și libertăți, ori, după caz, în faza de judecată se mențin.

(9) Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac.”

37. La articolul 74, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care găsește cererea întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție dispune strămutarea judecării cauzei la o altă curte de apel, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanțele de același grad cu instanța de la care se solicită strămutarea din orice circumscripție.”

38. La articolul 75, alineatele (2) și (3) se abrogă.

39. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Suspectul

Art. 77. – Persoana cu privire la care, din probele sau indiciile temeinice existente în cauză, rezultă că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală se numește suspect.”

40. La articolul 81 alineatul (1), literele d) și g²) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) dreptul de a fi informată, într-un termen de până la 1/2 din pedeapsa minimă stabilită pentru infracțiunea cercetată, cu privire la stadiul urmăririi penale, la adresa de pe teritoriul României, adresa de poștă electronică sau mesagerie electronică, comunicate de partea vătămată prin sesizarea adresată organului de urmărire penală;

.....
g²) dreptul de a i se comunica traducerea într-o limbă pe care o înțelege a oricărei soluții de netrimitere în judecată, atunci când nu înțelege limba română, iar în cazul persoanelor care aparțin unei minorități naționale comunicarea se realizează în limba maternă.”

41. La articolul 83, după litera b) se introduce o nouă literă, lit. b¹), cu următorul cuprins:

„b¹) dreptul de a fi încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte

asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Absența sa nu împiedică efectuarea actului.”

42. La articolul 83, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Prevederile art. 10 alin. (4¹) se aplică în mod corespunzător”.

43. La articolul 89, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 89. – (1) Suspectul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de unul ori de mai mulți avocați în tot cursul urmăririi penale și al judecății, iar organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoștință acest drept. Asistența juridică este asigurată atunci când cel puțin unul dintre avocați este prezent.”

44. La articolul 90, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) în cursul judecății în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.”

45. La articolul 91, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În tot cursul procesului penal, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat, nu asigură nejustificat substituirea sau refuză nejustificat să exercite apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i acestuia un termen rezonabil și înlesnirile necesare pentru pregătirea unei apărări efective, făcându-se mențiune despre aceasta într-un proces-verbal ori, după caz, în încheierea de ședință. În cursul judecății, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat la termenul de judecată, nu asigură nejustificat substituirea sau refuză nejustificat să efectueze apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.”

46. La articolul 91, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Absența nejustificată a avocatului nu poate să atragă consecințe juridice în privința inculpatului. Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător.”

47. La articolul 92, alineatele (2) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Avocatul suspectului sau inculpatului poate solicita să fie încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace. Suspectul sau inculpatul poate participa la efectuarea oricărui act de urmărire penală sau la orice audiere, la solicitarea acestuia. În cazul în care martorii sau subiecții procesuali consideră că au motive de temere în legătură cu aceste împrejurări pot solicita, potrivit legii, procurorului sau judecătorului statuat de persoană amenințată sau protejată, după caz, atât în faza de urmărire penală cât și de judecată.

.....
 (7) În cursul judecății, avocatul are dreptul să consulte actele dosarului, să îl asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni.”

48. La articolul 94, alineatele (1), (4) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 94. – (1) Avocatul părților și al subiecților procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal. Acest drept nu poate fi restrâns.

.....
 (4) În cursul urmăririi penale, procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale, pentru o durată de cel mult 20 de zile, de la data solicitării.

.....
 (7) În vederea pregătirii apărării, avocatul inculpatului are dreptul de a lua cunoștință de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfășurate în fața judecătorului de drepturi și libertăți privind măsurile privative sau restrictive de drepturi, la care avocatul participă. Judecarea cererilor privind măsurile preventive nu poate începe până la momentul la care avocatului nu i se asigură timpul necesar pregătirii apărării și numai după ce judecătorul se asigură că acesta a avut suficient timp pentru parcurgerea întregului material al dosarului de urmărire penală, dar nu mai puțin de 4 ore. Încălcarea acestui drept atrage nulitatea absolută a încheierii de dispunere a măsurii preventive.”

49. La articolul 97, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) Pentru a putea servi la pronunțarea unei soluții de trimitere în judecată, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, mijloacele de probă prevăzute la alin. (2) lit. f) trebuie să poată fi verificate din punct de vedere al legalității obținerii lor și expertizate, în vederea stabilirii realității ori veridicității acestora.”

50. La articolul 99, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Suspectul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția și are dreptul de a nu contribui la propria acuzare și dreptul de a nu coopera în cadrul oricărei proceduri penale. Orice dubiu cu privire la vinovăția suspectului sau inculpatului îi profită exclusiv acestuia.”

51. La articolul 102, alineatele (2), (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal, fiind lovite de nulitate absolută.

(3) Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei și a mijloacelor de probă.

.....
(5) Probele și mijloacele de probă excluse se păstrează sigilate la sediul parchetului, în ce privește cauzele aflate în faza de urmărire penală, respectiv al instanței, în ce privește cauzele aflate în curs de judecată.”

52. La articolul 103, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială.

(3) Hotărârea de condamnare, de aplicare a unei măsuri educative de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați. De asemenea, aceasta nu se poate întemeia pe declarațiile inculpaților din acea cauză, ale martorilor care beneficiază de exonerare de răspundere pentru faptele denunțate sau pe declarațiile celor care beneficiază de dispoziții legale de favoare pentru declarațiile date în fața organelor judiciare, dacă aceste probe nu se

coroborează și cu altele, administrate legal în cauză. Hotărârea de condamnare, de aplicare a unei măsuri educative, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în nicio măsură pe refuzul de a da declarații al inculpatului.”

53. La articolul 103, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alin. (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) Condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei nu pot fi dispuse pentru alte fapte decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată. Nu se poate dispune extinderea procesului penal în faza de judecată pentru alte fapte sau circumstanțe decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată. Schimbarea încadrării juridice poate fi dispusă numai în cazul în care situația de fapt poate primi o altă încadrare juridică decât cea reținută în actul de trimitere în judecată.

(5) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei trebuie să cuprindă descrierea elementelor constitutive ale infracțiunii pentru care s-a dispus soluția, probele pe care se întemeiază fiecare element constitutiv, inclusiv latura subiectivă precum și motivele pentru care probele și argumentele în apărare au fost înlăturate.”

54. La articolul 106, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Audierea unei persoane nu poate dura mai mult de 6 ore din 24 de ore. Perioadele de 6 ore nu pot fi consecutive, între acestea intervenind un interval de 12 ore.”

55. La articolul 110, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 110. – (1) Declarațiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris, întocmai și literal. În declarație se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării și răspunsurile la acestea, menționându-se cine le-a formulat, și se menționează de fiecare dată ora începerii și ora încheierii ascultării. Întrebările respinse se consemnează, după caz, într-un proces-verbal sau în încheierea de ședință, menționându-se cine a formulat întrebarea și motivele respingerii.”

56. La articolul 110, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Declarațiile suspectului sau inculpatului vor fi înregistrate, la cerere, cu mijloace tehnice audio și puse integral la dispoziția apărării.”

57. La articolul 110, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În cursul urmăririi penale, audierea suspectului sau inculpatului de către procuror se înregistrează cu mijloace tehnice audio sau audio-video.”

58. La articolul 110, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (6), cu următorul cuprins:

„(6) Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declarația suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.”

59. La articolul 113, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 113. – (1) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege referitoare la statutul de martor amenințat sau vulnerabil ori pentru protecția vieții private sau a demnității, organul judiciar poate dispune față de persoana vătămată ori față de partea civilă măsurile de protecție prevăzute la art. 124 –130, care se aplică în mod corespunzător.

.....
 (3) Dacă persoana vătămată sau partea civilă se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la alin. (2), organul judiciar îi aduce la cunoștință măsurile de protecție care pot fi luate, conținutul lor și posibilitatea de a renunța la acestea. Renunțarea persoanei vătămate sau a părții civile la luarea măsurilor de protecție se consemnează în scris și se semnează de către aceasta, în prezența reprezentantului legal, dacă este cazul.”

60. La articolul 115, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Persoanele care se află într-o situație ce pune la îndoială capacitatea de a fi martor pot fi audiate doar atunci când organul judiciar constată că persoana este capabilă să relateze în mod conștient fapte și împrejurări de fapt conforme cu realitatea.”

61. La articolul 116, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alin. (2¹) – (2⁴), cu următorul cuprins:

„(2¹) Martorul poate refuza să depună mărturie cu privire la acele fapte sau împrejurări care ar putea atrage răspunderea sa pentru săvârșirea unei fapte penale.

(2²) O persoană audiată în calitate de martor protejat sau amenințat nu poate fi audiată în aceeași cauză, în calitate de martor cu identitate reală decât dacă au încetat temeiurile care au condus la acordarea altei calități.

(2³) O persoană nu poate avea mai multe calități de martor fără identitate reală și nici nu poate fi în același timp și martor amenințat și martor protejat în aceeași cauză.

(2⁴) Martorul poate fi însoțit de avocat în fața organelor judiciare și se poate consulta cu acesta, inclusiv în condiții de confidențialitate, pe tot parcursul audierii.”

62. La articolul 117 alineatul (1), după litera b) se introduce o nouă literă, lit. c), cu următorul cuprins:

„c) persoanele care, conviețuind cu suspectul sau inculpatul, au stabilit cu acesta relații asemănătoare celor dintre soți sau celor dintre părinți și copii, precum și persoanele care s-au aflat în trecut în această situație.”

63. La articolul 124, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă persoanele prevăzute la alin. (1) nu pot fi prezente sau au calitatea de suspect, inculpat, persoană vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente ori martor în cauză ori există probe sau indicii temeinice că pot influența declarația minorului, audierea acestuia are loc în prezența unui reprezentant al autorității tutelare sau a unei rude cu capacitate deplină de exercițiu, stabilite de organul judiciar.”

64. Articolul 125 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Martorul amenințat

Art. 125. – În cazul în care există probe sau indicii temeinice că viața, integritatea corporală, libertatea, bunurile sau activitatea profesională a martorului ori a unui membru de familie al acestuia ar putea fi puse în pericol ca urmare a datelor pe care le furnizează organelor judiciare sau a declarațiilor sale, organul judiciar competent acordă acestuia statutul de martor amenințat și dispune una ori mai multe dintre măsurile de protecție prevăzute la art. 126 sau 127, după caz.”

65. La articolul 126, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul aplicării măsurilor de protecție prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), declarația martorului nu va cuprinde adresa reală sau datele sale de identitate, acestea fiind consemnate într-un registru special la care vor

avea acces doar organul de urmărire penală, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța, în condiții de confidențialitate.”

66. La articolul 126, alineatul (7) se abrogă.

67. La articolul 128, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin. (9), cu următorul cuprins:

„(9) Instanța poate dispune încetarea măsurilor de protecție, la cerere sau din oficiu, dacă nu se mai mențin condițiile care au determinat luarea acestora de către procuror sau de către instanță. Dispozițiile alin. (4) – (6) se aplică în mod corespunzător.”

68. La articolul 138, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Prin *livrare supravegheată* se înțelege tehnica de supraveghere și cercetare prin care se permit intrarea, circulația sau ieșirea de pe teritoriul țării a unor bunuri în privința cărora există indicii temeinice cu privire la caracterul ilicit al deținerii sau obținerii acestora, sub supravegherea ori cu autorizarea autorităților competente, în scopul investigării unei infracțiuni sau al identificării persoanelor implicate în săvârșirea acesteia.”

69. La articolul 139 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) există indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. (2);”

70. La articolul 139, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți și de subiecții procesuali principali, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții.”

71. La articolul 139, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Înregistrările de pe camerele de supraveghere, precum și cele realizate în locuri publice pot constitui mijloace de probă.”

72. La articolul 140, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Cererea formulată de procuror trebuie să cuprindă: indicarea măsurilor de supraveghere tehnică care se solicită a fi dispuse, numele sau alte date de identificare a persoanei împotriva căreia se dispune măsura, dacă

sunt cunoscute, indicarea probelor ori a datelor din care rezultă săvârșirea unei infracțiuni pentru care se poate dispune măsura, indicarea faptei și a încadrării juridice, iar, în cazul măsurii supravegherii video, audio sau prin fotografiere, dacă se solicită și încuviințarea ca organele de urmărire penală să pătrundă în spații private indicate pentru a activa sau a dezactiva mijloacele tehnice ce urmează a fi folosite pentru executarea măsurii supravegherii tehnice, motivarea caracterului proporțional și subsidiar al măsurii. Procurorul trebuie să înainteze dosarul judecătorului de drepturi și libertăți.”

73. La articolul 143, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau persoanele care fac obiectul cercetării ori care nu contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor nu pot fi folosite sau atașate la dosarul de urmărire penală. Acestea se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale cu asigurarea confidențialității și pot fi puse la dispoziția celui vizat, la solicitarea acestuia. La soluționarea definitivă a cauzei, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal, dacă nu s-a obținut mandat de interceptare și pentru restul convorbirilor. În cazul în care, pe parcursul derulării activității de interceptare sau înregistrare a convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor rezultă indiciile săvârșirii și a altor infracțiuni, poate fi cerută completarea mandatului și cu privire la acele infracțiuni. Convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, pot fi folosite numai pentru probarea faptei ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor pentru care s-a solicitat autorizarea de la judecătorul de drepturi și libertăți.”

74. La articolul 145, alineatele (1), (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 145. – (1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat, precum și pe toate persoanele care au fost supravegheate tehnic în legătură cu subiectul mandatului și care nu au avut nicio calitate în cadrul urmăririi penale și pe orice persoană independent de calitatea avută de aceasta în cadrul urmăririi penale, despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.

(2) După momentul informării, persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea,

procurorul trebuie să asigure, la cerere, ascultarea integrală a convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică.

.....
 (5) Amânarea nu poate fi mai mare de un an de la data survenirii uneia din situațiile prevăzute la alin. (4) lit. a) – c).”

75. La articolul 145, după alineatul (5) se introduc nouă noi alineate, alin. (6) – (14), cu următorul cuprins:

„(6) Persoana informată potrivit alin. (1) poate face contestație, atât cu privire la legalitatea, temeinicia și proporționalitatea măsurii de supraveghere tehnică căreia i-a fost supusă și traducerea transcriptelor realizate pe baza unor discuții într-o altă limbă decât cea română, cât și cu privire la legalitatea modalității de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică.

(7) Contestația prevăzută la alin. (6) se adresează instanței de judecată în cadrul căreia funcționează judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus sau confirmat măsura de supraveghere tehnică și se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța superioară, respectiv de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când măsura a fost dispusă sau confirmată de Înalta Curte de Casație și Justiție în ședință în camera de consiliu, cu participarea procurorului și cu citarea persoanei care a formulat contestația.

(8) Termenul de formulare a contestației este de 10 zile și curge:

a) de la data la care procurorul a informat, potrivit alin. (1), persoana care a fost supusă unei măsuri de supraveghere tehnică, atunci când se contestă legalitatea, temeinicia și proporționalitatea respectivei măsuri de supraveghere tehnică;

b) de la data la care persoana care a fost supusă unei măsuri de supraveghere tehnică, alta decât inculpatul, a luat cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate ori de la data la care i s-a asigurat, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică, atunci când se contestă modul de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică.

(9) Când contestația prevăzută la alin. (6) se referă la un mandat de supraveghere tehnică ori la modalitatea de punere în executare a unui mandat de supraveghere tehnică dispus ori încuviințat de judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta este soluționată de completul competent, potrivit legii, de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

(10) Contestația prevăzută la alin. (6) se soluționează prin încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac, putându-se pronunța una dintre următoarele soluții:

1. respingerea cererii:

- a) când contestația este tardivă;
- b) când se apreciază că măsura de supraveghere tehnică a fost dispusă ori confirmată în condițiile legii sau era întemeiată și proporțională;
- c) când se apreciază că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică s-a făcut în condițiile legii;

2. admiterea cererii:

- a) când se apreciază că măsura de supraveghere tehnică nu a fost dispusă ori confirmată în condițiile legii sau nu era întemeiată și proporțională;
- b) când se apreciază că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică nu s-a făcut în condițiile legii.

(11) Dacă în cauza în care a fost dispusă măsura de supraveghere tehnică a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația prevăzută la alin. (6) se depune la instanță și se soluționează de completul de judecată. Dispozițiile alin. (8) și alin. (10) se aplică în mod corespunzător.

(12) În caz de admitere a cererii, probele astfel obținute sunt distruse în totalitate și nu pot fi utilizate în cadrul niciunui proces penal și pentru dovedirea vreunei fapte penale.

(13) Procurorul distruge înregistrările obținute în mod nelegal și întocmește un proces-verbal în acest sens, care se depune la dosarul cauzei.

(14) În caz de admitere a contestației, potrivit alin. (10) pct. 2, instanța poate dispune, la cererea persoanei prevăzute la art. 6, obligarea statului, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata de despăgubiri pentru prejudiciul cauzat.”

76. După articolul 145 se introduce un nou articol, art. 145¹, cu următorul cuprins:

„Art. 145¹. – (1) Datele, informațiile și rezultatele mandatelor de supraveghere tehnică obținute în baza Legii nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, republicată, cu completările ulterioare, nu pot fi utilizate în alte cauze și pentru cercetarea altor infracțiuni decât cele ce afectează siguranța națională, potrivit acestei legi și pentru care au existat suspiciunile care au fundamentat solicitarea, sub sancțiunea nulității absolute.

(2) Prin fapte prevăzute de Legea nr. 51/1991, republicată, cu completările ulterioare, care afectează siguranța națională se înțeleg infracțiunile prevăzute la Titlul X – XII din Codul penal, cele prevăzute de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele prevăzute de

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2001 pentru prevenirea și combaterea utilizării sistemului financiar-bancar în scopul finanțării de acte de terorism, cu modificările ulterioare. Extinderea situațiilor pentru care pot fi obținute mandate de siguranță națională prin orice acte normative sau administrative este interzisă și se pedepsește, potrivit legii.

(3) Datele, informațiile și rezultatele mandatelor de supraveghere tehnică obținute cu încălcarea dispozițiilor alin. (1) și (2) nu pot fi utilizate în cadrul niciunui proces penal, indiferent de stadiul de soluționare a cauzei.

(4) Dacă din datele și informațiile obținute în baza mandatelor de supraveghere tehnică rezultă probe sau indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei alte infracțiuni decât cele prevăzute la alin. (2), datele și informațiile se înaintează procurorului, care poate proceda potrivit art. 140 și 141, care se aplică în mod corespunzător.”

77. La articolul 146, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă în cauză instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, de aplicare a unei măsuri educative, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, de achitare ori încetare a procesului penal, rămasă definitivă, suportul material sau copia acestuia se conservă prin arhivare odată cu dosarul cauzei la sediul instanței, în locuri speciale, cu asigurarea confidențialității.”

78. La articolul 146¹ alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) există probe sau indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni;”

79. La articolul 146¹, alineatul (5) se abrogă.

80. La articolul 147 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) există probe sau indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni;”

81. La articolul 148 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) există probe sau indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, infracțiunilor privind nerespectarea

regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism sau asimilate acestora, de finanțare a terorismului, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, falsificare de instrumente de plată electronică, în cazul infracțiunilor care se săvârșesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică, șantaj, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene ori în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori există probe sau indicii temeinice că o persoană este implicată în activități infracționale ce au legătură cu infracțiunile enumerate mai sus;”

82. La articolul 149, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată are dreptul de a cunoaște adevărata identitate a investigatorului sub acoperire și a colaboratorului, cu respectarea secretului profesional.”

83. La articolul 150 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) există probe sau indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, infracțiuni privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism sau asimilate acestora, de finanțare a terorismului, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, unei infracțiuni care se săvârșește prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică, șantaj, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și al infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sau în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori dacă există probe sau indicii temeinice că o persoană este implicată în activități infracționale care au legătură, potrivit art. 43, cu infracțiunile enumerate mai sus;”

84. La articolul 152 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) există probe sau indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) sau a unei infracțiuni de concurență neloială, de evadare, de fals în înscrisuri, infracțiuni privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, a unei infracțiuni privind nerespectarea dispozițiilor privind introducerea în țară de deșeuri și reziduuri, a unei infracțiuni privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc ori a unei infracțiuni privind regimul juridic al precursorilor de droguri, și infracțiuni referitoare la operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive asemănătoare celor determinate de substanțele și produsele stupefiante sau psihotrope;”

85. La articolul 153, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 153. – (1) Procurorul poate solicita, cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, unei instituții de credit sau oricărei alte instituții care deține date privind situația financiară a unei persoane, comunicarea datelor privind existența și conținutul conturilor și a altor situații financiare în cazul în care există indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe.”

86. La articolul 153, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Solicitarea procurorului trebuie să cuprindă datele de identificare ale persoanelor pentru care se solicită datele financiare și indicarea infracțiunilor pentru care există indicii temeinice că ar fi fost săvârșite de fiecare persoană în parte. Datele privind alte persoane decât cele pentru care a fost formulată cererea sunt confidențiale și nu constituie mijloc de probă împotriva persoanelor care nu fac obiectul solicitării.”

87. La articolul 153, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă, în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): instituția care este în posesia ori care are sub control datele, numele suspectului sau inculpatului ori, după caz, ale persoanei pentru care se solicită datele privind situația financiară, motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1),

menționarea obligației instituției de a comunica imediat, în condiții de confidențialitate, datele solicitate.”

88. La articolul 154, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 154. – (1) Dacă există indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, în scopul strângerii de probe ori identificării făptuitorului, suspectului sau a inculpatului, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate dispune conservarea imediată a anumitor date informatice, inclusiv a datelor referitoare la traficul informațional, care au fost stocate prin intermediul unui sistem informatic și care se află în posesia sau sub controlul unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori unui furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului, în cazul în care există pericolul pierderii sau modificării acestora.”

89. La articolul 158 alineatul (2), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) descrierea locului unde urmează a se efectua percheziția, iar dacă sunt probe sau indicii temeinice privind existența sau posibilitatea transferării probelor, datelor sau persoanelor căutate în locuri învecinate, descrierea acestor locuri;

b) indicarea elementelor de fapt ori a datelor din care rezultă probe sau indicii temeinice;”

90. La articolul 158, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) În cursul judecății, din oficiu sau la cererea procurorului, instanța de judecată poate dispune efectuarea unei percheziții în vederea punerii în executare a mandatului de arestare preventivă a inculpatului, precum și în cazul în care există probe sau indicii temeinice că în locul unde se solicită efectuarea percheziției există mijloace materiale de probă ce au legătură cu infracțiunea ce face obiectul cauzei. Dispozițiile alin. (2) – (8) și ale art. 157 se aplică în mod corespunzător.”

91. La articolul 159, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin. (8¹), cu următorul cuprins:

„(8¹) Neindicarea obiectelor sau a persoanelor căutate împiedică efectuarea percheziției de către organul judiciar. Refuzul persoanei percheziționate de a preda persoanele sau obiectele căutate, precis identificate, se menționează în procesul-verbal de percheziție. Lipsa acestei mențiuni din procesul-verbal de percheziție, precum și continuarea

percheziției fără a fi solicitate sau dacă au fost predate se sancționează cu nulitatea absolută. Probele obținute în baza unui proces-verbal nul pentru aceste motive nu pot fi folosite în cadrul procesului penal.”

92. La articolul 159, alineatul (13) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(13) Organul judiciar este obligat să se limiteze la ridicarea numai a obiectelor și înscrisurilor care au legătură cu fapta pentru care se efectuează urmărirea penală. Obiectele sau înscrisurile a căror circulație ori deținere este interzisă sau în privința cărora există indicii temeinice că pot avea o legătură cu săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu se ridică întotdeauna.”

93. La articolul 159 alineatul (14), literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) dacă există indicii temeinice că în spațiul în care urmează a se efectua percheziția se află o persoană a cărei viață sau integritate fizică este pusă în pericol;

c) dacă există indicii temeinice că persoana căutată s-ar putea sustrage procedurii.”

94. La articolul 161 alineatul (2), după litera i) se introduce o nouă literă, lit. i¹), cu următorul cuprins:

„i¹) mențiuni despre persoanele sau obiectele căutate și refuzate a fi predate, potrivit art. 159 alin. (8);”

95. La articolul 162, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Obiectele care nu au legătură cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparțin, în termen de 30 de zile de la data ridicării, cu excepția celor care sunt supuse confiscării, în condițiile legii sau pentru care a fost obținut ulterior mandat de percheziție.”

96. La articolul 162, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (6), cu următorul cuprins:

„(6) Prin *obiecte care nu au legătură cu cauza*, potrivit alin. (4) se înțelege orice obiect, suport electronic de date sau înscris care nu servește ca mijloc de probă pentru dovedirea infracțiunii pentru care a fost autorizată percheziția sau pentru care a fost obținut ulterior mandat de percheziție de la judecătorul competent, potrivit legii.”

97. La articolul 164 se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Dispozițiile art. 157–163 se aplică în mod corespunzător.”

98. La articolul 165, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care există indicii temeinice că prin efectuarea unei percheziții corporale vor fi descoperite urme ale infracțiunii, corpuri delictive ori alte obiecte ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză, organele judiciare sau orice autoritate cu atribuții în asigurarea ordinii și securității publice procedează la efectuarea acestora.”

99. La articolul 168, după alineatul (15) se introduce un nou alineat, alin. (15¹), cu următorul cuprins:

„(15¹) Datele obținute dintr-un sistem informatic sau dintr-un sistem de stocare a datelor informatice care nu au legătură cu infracțiunea pentru care se efectuează urmărirea penală și pentru care a fost autorizată percheziția în acea cauză se șterg definitiv din copiile efectuate în baza alin. (9) și nu pot fi folosite în alte cauze penale și pentru dovedirea altor fapte, pentru care nu există mandat de percheziție. În cazul în care, pe parcursul percheziționării sistemului de stocare a datelor informatice, se descoperă indicii din care rezultă suspiciuni de săvârșire a altor fapte penale, se poate solicita mandat de percheziție informatică și în legătură cu acele fapte sau persoane.”

100. La articolul 170, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 170. – (1) În cazul în care există probe sau indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni și sunt temeiuri de a se crede că un obiect ori un înscris poate servi ca mijloc de probă în cauză, organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate dispune persoanei fizice sau juridice în posesia căreia se află să le prezinte și să le predea, sub luare de dovadă.”

101. La articolul 171, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dacă organul de urmărire penală sau instanța de judecată apreciază că o copie a unui înscris poate servi ca mijloc de probă, reține numai copia.”

102. La articolul 171, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În cazul datelor informatice organele judiciare și instituțiile desemnate de acestea vor reține suportul original cu datele informatice sau duplicatul digital al acestora.”

103. După articolul 171 se introduce un nou articol, art. 171¹, cu următorul cuprins:

„Art. 171¹. – (1) Obiectele, înscrisurile sau datele informatice predate sau ridicate silit, potrivit art. 170 și 171 pot fi folosite ca probe numai pentru dovedirea infracțiunilor ce fac obiectul dosarului în care au fost solicitate. În cazul în care, pe parcursul percheziționării, se descoperă indicii din care rezultă suspiciuni de săvârșire a altor fapte penale, se poate solicita mandat de percheziție și în legătură cu acele fapte sau persoane.

(2) Obiectele, înscrisurile sau datele informatice care nu au fost utilizate în scopul prevăzut la alin. (1) se restituie proprietarului sau se distrug, după caz, în termen de 30 de zile de la data la care se constată că nu sunt utile pentru dovedirea faptei aflată în curs de cercetare penală pentru care au fost predate ori ridicate silit sau pentru care ulterior a fost obținut mandat de percheziție sau care au fost ridicate silit în mod legal.”

104. La articolul 172, alineatele (4) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Expertiza se efectuează de către experți autorizați sau recunoscuți din țară sau din străinătate.

.....

(7) În domeniile strict specializate, dacă pentru înțelegerea probelor sunt necesare anumite cunoștințe specifice sau alte asemenea cunoștințe și nu există experți autorizați, instanța ori organul de urmărire penală dispune efectuarea unei constatări de către specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora. Dispozițiile relative la audierea martorului sunt aplicabile în mod corespunzător.”

105. La articolul 172, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin. (8¹), cu următorul cuprins:

„(8¹) Participarea nemijlocită a experților independenți autorizați, observațiile acestora față de obiectivele expertizei, materialele de expertizat, metodele utilizate, analizele efectuate și concluziile se consemnează în raportul de expertiză al experților desemnați, în obiecțiuni sau într-un raport de expertiză independent.”

106. La articolul 172, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alin. (10¹), cu următorul cuprins:

„(10¹) La efectuarea raportului de constatare, specialistul este obligat să respecte standardele și reglementările profesiei din domeniul în care se efectuează raportul de constatare, fiind angajată răspunderea sa civilă, disciplinară, profesională sau penală, după caz, pentru nerespectarea acestora. Răspunderea profesională a acestuia poate fi angajată și în fața organelor de disciplină ale asociației profesionale de la care a obținut acreditarea profesională corespunzătoare domeniului în care este specialist.”

107. La articolul 172, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) După finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, efectuarea unei expertize este obligatorie. Neefectuarea expertizei, în caz de contestare a raportului de constatare, atrage eliminarea acestuia din cauză.”

108. La articolul 173, alineatele (2), (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cursul urmăririi penale și în instanța de judecată, experții judiciari se desemnează aleatoriu, de pe lista experților autorizați în acea materie, prin tragere la sorți, în prezența tuturor părților sau a avocaților acestora, legal citați în acest scop. Neprezentarea părților sau a avocaților acestora nu împiedică desemnarea expertului.

.....
(5) Expertul, instituția medico-legală, institutul sau laboratorul de specialitate, comunică în scris și motivat organelor judiciare imposibilitatea efectuării expertizei dispuse.

(6) Instituția medico-legală, institutul sau laboratorul de specialitate comunică organului judiciar care a dispus efectuarea expertizei, în cel mai scurt timp posibil după dispunerea expertizei și anterior efectuării expertizei, numele experților desemnați și domeniile sau specialitățile în care aceștia au fost autorizați.”

109. La articolul 175, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 175. – (1) Expertul are dreptul de a refuza efectuarea expertizei dacă nu are competența științifică și facilitățile necesare sau pentru aceleași motive pentru care martorul poate refuza depunerea mărturiei.

(2) Expertul are dreptul să ia cunoștință de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei. Expertul se va raporta la toate actele și

înscrierile depuse în probațiune la dosarul cauzei și nu se va limita doar la concluziile rapoartelor de constatare tehnico-științifice efectuate în cauză de specialiștii organelor de urmărire penală, având acces la toate datele și informațiile la care au avut acces acești specialiști. De aceleași drepturi beneficiază și experții independenți autorizați, desemnați potrivit art. 172 alin. (8).”

110. La articolul 177, alineatul (6) se abrogă.

111. La articolul 178, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Experții independenți autorizați, desemnați potrivit art. 172 alin. (8) participă împreună cu experții desemnați de organele judiciare la efectuarea expertizei. Opiniile separate ale acestora se consemnează în cuprinsul raportului de expertiză întocmit de experții desemnați de organele judiciare.”

112. La articolul 178, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În situația în care expertiza a fost efectuată în lipsa părților ori a subiecților procesuali principali, aceștia sau avocatul lor sunt încunoștințați cu privire la întocmirea raportului de expertiză și cu privire la dreptul la studierea și contestarea raportului, precum și alegerea unui expert parte care să întocmească obiecțiuni la raportul organelor judiciare.”

113. La articolul 181¹, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile art. 173 alin. (4), art. 177 și art. 178 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.”

114. La articolul 202, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 202. – (1) Măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.”

115. La articolul 203, alineatele (2), (3), (5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) și c) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către procuror și de

către judecătorul de drepturi și libertăți, iar în cursul judecății, de către instanța de judecată.

(3) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. d) și e) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar în cursul judecății, de către instanța de judecată.

(5) În cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile și contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

(7) Încheierile pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța de judecată se comunică inculpatului și procurorului care au lipsit de la pronunțare.”

116. Articolul 205 se abrogă.

117. Articolul 207 se abrogă.

118. Articolul 208 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 208. – (1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează instanței competente, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

(2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, instanța verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului.

(3) Dispozițiile art. 235 alin. (4) – (6) se aplică în mod corespunzător.

(4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, instanța dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat.

(5) Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, instanța dispune prin încheiere revocarea acesteia și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

(6) În tot cursul judecății, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii preventive dispuse față de inculpat sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri. Dispozițiile alin. (3) – (5) se aplică în mod corespunzător.

(7) În cadrul procedurii de verificare a măsurilor preventive se poate dispune și modificarea obligațiilor din conținutul acestora.”

119. Articolul 208¹ se abrogă.

120. La articolul 209, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) Suspectului sau inculpatului reținut, la cerere, i se înmânează un exemplar al ordonanței prevăzute la alin. (10) împreună cu întregul material probator administrat.”

121. Articolul 211 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 211. – (1) În cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, pe o perioadă de cel mult 30 de zile care poate fi prelungit cu cel mult 150 de zile, dacă această măsură preventivă este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).

(2) Instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) pe o perioadă de cel mult 30 de zile care poate fi prelungit cu cel mult 150 de zile.”

122. La articolul 213, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluționare în camera de consiliu și dispune citarea inculpatului. Contestația formulată de inculpat se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.”

123. Articolul 214 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Luarea măsurii
controlului judiciar
de către instanța de
judecată**

Art. 214. – (1) Instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu pe o perioadă de cel mult 30 de zile care poate fi prelungit cu cel mult 150 de zile.

(2) Instanța de judecată sesizată potrivit alin. (1) dispune citarea inculpatului. Ascultarea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat.

(3) Prezența avocatului inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.”

124. La articolul 215 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;”

125. La articolul 215, alineatele (6), (7) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) Instituția, organul sau autoritatea prevăzute la alin. (4) verifică periodic respectarea obligațiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, sau instanța de judecată, în cursul judecății.

(7) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există probe sau indicii temeinice că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.

.....
 (9) Dispozițiile alin. (8) teza I se aplică în mod corespunzător și în cursul judecății, când instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după ascultarea inculpatului. Încheierea poate fi contestată în condițiile art. 206, care se aplică în mod corespunzător.”

126. La articolul 215¹, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Instanța, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat pe o durată ce nu poate depăși 60 de zile.

(8) În cursul judecății, durata totală a controlului judiciar nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu poate depăși 5 ani de la momentul trimiterii în judecată.”

127. La articolul 216, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).”

128. La articolul 217, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există probe sau indicii temeinice că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, la cererea motivată a procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.”

129. La articolul 218, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 218. – (1) Arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 și luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1).”

130. La articolul 218, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Măsura arestului la domiciliu a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, cumulativ, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constata că privarea sa de libertate este absolut necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol concret pentru ordinea publică.”

131. La articolul 218, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Măsura nu poate fi dispusă cu privire la inculpatul față de care există probe sau indicii temeinice că a săvârșit o infracțiune asupra unui membru de familie și cu privire la inculpatul care a fost anterior condamnat definitiv pentru infracțiunea de evadare.”

132. Denumirea marginală a articolului 220 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Luarea măsurii arestului la domiciliu de către instanța de judecată”

133. La articolul 220, alineatele (1) – (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 220. – (1) Instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, arestul la domiciliu al inculpatului, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu, dacă există temeiuri noi care fac necesară privarea de libertate.

(2) Instanța de judecată, sesizată conform alin. (1), dispune citarea inculpatului. Audierea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat.

(3) Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.”

134. La articolul 220, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

„(5) Luarea măsurii arestului la domiciliu față de persoana față de care mai fusese dispusă o măsură preventivă privativă de libertate, cu excepția reținerii, nu se poate baza pe aceleași temeiuri care au fundamentat dispunerea primei măsuri preventive privative de libertate, în lipsa unor temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.”

135. La articolul 221 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) să se prezinte în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemat;”

136. La articolul 221, alineatele (3), (6) – (9) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată poate dispune ca pe durata arestului la domiciliu inculpatul să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere.

.....

(6) La cererea scrisă și motivată a inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere, îi poate permite acestuia părăsirea imobilului pentru prezentarea la locul de muncă, la cursuri de învățământ sau de pregătire profesională ori la alte activități similare sau pentru procurarea mijloacelor esențiale de existență, precum și în alte situații temeinic justificate, pentru o perioadă determinată de timp, dacă acest lucru este necesar pentru realizarea unor drepturi ori interese legitime ale inculpatului.

(7) În cazuri urgente, pentru motive întemeiate, inculpatul poate părăsi imobilul, fără permisiunea judecătorului de drepturi și libertăți sau a

instanței de judecată, pe durata de timp strict necesară, informând imediat despre aceasta instituția, organul sau autoritatea desemnată cu supravegherea sa și organul judiciar care a luat măsura arestului la domiciliu ori în fața căruia se află cauza.

(8) Copia încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau a instanței de judecată prin care s-a luat măsura arestului la domiciliu se comunică, de îndată, inculpatului și instituției, organului sau autorității desemnate cu supravegherea sa, organului de poliție în a cărei circumscripție locuiește acesta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor și organelor de frontieră.

(9) Instituția, organul sau autoritatea desemnate de organul judiciar care a dispus arestul la domiciliu verifică periodic respectarea măsurii și a obligațiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, sau instanța de judecată, în cursul judecății.

.....

(11) În cazul în care inculpatul încalcă cu rea-credință măsura arestului la domiciliu sau obligațiile care îi revin ori există probe sau indicii temeinice că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți ori instanța de judecată, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu, poate dispune înlocuirea arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.”

137. La articolul 222, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) În cursul judecății, măsura arestului la domiciliu poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult 30 de zile. Dispozițiile art. 239 se aplică în mod corespunzător.”

138. La articolul 223, partea introductivă și litera d) a alineatului (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 223. – (1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății, numai dacă din probe rezultă indicii temeinice că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații:

.....

d) că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni.”

139. La articolul 223, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de corupție, o infracțiune de trafic ilicit de droguri, trafic de persoane, de terorism și care vizează acte de terorism, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, ultraj, ultraj judiciar, tâlhărie, pirateria comise prin amenințare, infracțiuni contra capacității de luptă a forțelor armate, infracțiuni de genocid, contra umanității și de război, constituirea unui grup infracțional organizat, furt, distrugere calificată, delapidare, infracțiuni electorale, infracțiuni contra siguranței și circulației pe drumurile publice, contra înfăptuirii justiției, proxenetism, actul sexual cu un minor, agresiunea sexuală prin amenințare, nerespectarea regimului armelor, munițiilor, nerespectarea regimului materialelor nucleare, nerespectarea regimului materiilor explozive, traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile, efectuarea de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive sau o altă infracțiune comisă cu violență și, cumulativ, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este absolut necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol concret pentru ordinea publică”.

140. La articolul 223, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Pentru aprecierea stării de pericol concret pentru ordinea publică prin propunerea de arestare preventivă și în hotărârea judecătorească prin care se dispune această măsură preventivă trebuie indicate circumstanțe reale și personale din care să rezulte amenințarea efectivă, reală și iminentă asupra ordinii publice. În justificarea unei astfel de măsuri nu pot fi invocate și reținute argumente generale și abstracte.”

141. La articolul 226, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Judecătorul care a dispus măsura arestului preventiv trebuie să motiveze măsura luată, justificând în concret inclusiv modalitatea prin care se înlătură starea de pericol concret adusă ordinii publice.”

142. La articolul 228, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 228. – (1) După luarea măsurii inculpatului i se aduc la cunoștință, de îndată în limba pe care o înțelege, motivele pentru care s-a dispus arestarea preventivă.”

143. La articolul 231, alineatele (4) – (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Organul de poliție procedează la arestarea persoanei arătate în mandat, căreia îi predă un exemplar al acestuia, într-una din formele prevăzute la alin. (1) sau (2), după care o conduce în cel mult 24 de ore la judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus măsura arestării preventive ori la completul la care se află spre soluționare dosarul cauzei.

(5) În vederea executării mandatului de arestare preventivă, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința oricărei persoane fizice, fără învoirea acesteia, precum și în sediul oricărei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia, dacă există indicii temeinice din care să rezulte că persoana din mandat se află în domiciliul sau reședința respectivă.

(6) În cazul în care arestarea preventivă a inculpatului a fost dispusă în lipsă din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate, inculpatul este prezentat, la încetarea acestor motive, judecătorului de drepturi și libertăți care a luat măsura ori, după caz, completului la care se află spre soluționare dosarul cauzei.”

144. La articolul 235, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 235. – (1) Propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive, sub sancțiunea prevăzută de dispozițiile art. 268 alin. (1).”

145. Articolul 238 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Arestarea preventivă a inculpatului în cursul judecății

Art. 238. – (1) Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în cursul judecății, de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, din oficiu ori la propunerea motivată a procurorului, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, pentru aceleași temeiuri și în aceleași condiții ca și arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți în cursul

urmăririi penale. Dispozițiile art. 225 – 232 se aplică în mod corespunzător.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se poate dispune de către instanța de judecată în compunerea prevăzută de lege. În acest caz, mandatul de arestare preventivă este emis de către președintele completului.

(3) Față de inculpatul care a mai fost anterior arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale sau al judecății, se poate dispune din nou această măsură numai dacă au intervenit temeieri noi care fac necesară privarea sa de libertate.”

146. La articolul 239, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data sesizării instanței de judecată, în cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv, și, respectiv, de la data punerii în executare a măsurii, când față de acesta s-a dispus arestarea preventivă în cursul judecății sau în lipsă.”

147. La articolul 240, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 240. – (1) În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor, administrația locului de deținere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în rețeaua medicală a Ministerului Sănătății. Motivele care au determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, sau instanței de judecată, în cursul judecății.”

148. La articolul 241, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Organul judiciar care a dispus această măsură sau, după caz, procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți ori instanța de judecată în fața căreia se află cauza constată, prin ordonanță sau încheiere, din oficiu, la cerere sau la sesizarea administrației locului de deținere, încetarea de drept a măsurii preventive, dispunând, în cazul celui reținut sau arestat preventiv, punerea de îndată în libertate, dacă nu este reținut ori arestat în altă cauză.

(3) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată se pronunță, prin încheiere motivată, asupra încetării de drept a măsurii

preventive chiar și în lipsa inculpatului. Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.”

149. La articolul 242, alineatele (3), (4¹), (5), (7) și (10) – (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai grea, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia, s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai grea este absolut necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).

.....

(4¹) În cursul urmăririi penale, revocarea măsurilor preventive ale controlului judiciar și controlului judiciar pe cauțiune, precum și înlocuirea acestor măsuri între ele se dispun de procuror, dacă aceasta nu a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți. La înlocuirea măsurii preventive a controlului judiciar cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, dispozițiile art. 216 alin. (1) și (3) și ale art. 217 se aplică în mod corespunzător.

.....

(5) Cererea de revocare sau înlocuire a măsurii preventive formulată de inculpat se adresează, în scris, procurorului, judecătorului de drepturi și libertăți sau instanței de judecată, după caz.

.....

(7) În vederea soluționării cererii, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată fixează data de soluționare a acesteia și dispune citarea inculpatului.

.....

(10) Dacă cererea are ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, dacă găsește cererea întemeiată, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere, dată în camera de consiliu, admite în principiu cererea și stabilește valoarea cauțiunii, acordând inculpatului termen pentru depunerea ei.

(11) Dacă se depune cauțiunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, admite cererea de înlocuire a măsurii preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, stabilește obligațiile ce vor reveni inculpatului pe durata măsurii și dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

(12) Dacă nu se depune cauțiunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere dată în camera de

consiliu, în lipsa inculpatului și a procurorului, respinge ca neîntemeiată cererea formulată de inculpat.”

150. La articolul 245, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 245. – (1) Judecătorul de drepturi și libertăți, pe durata urmăririi penale, sau instanța, în cursul judecării, poate dispune obligarea provizorie la tratament medical a suspectului sau inculpatului, dacă se află în situația prevăzută la art. 109 alin. (1) din Codul penal.

.....

(3) Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra măsurii prevăzute la alin. (1) în camera de consiliu, prin încheiere motivată. Instanța se pronunță asupra măsurii prin încheiere motivată.”

151. La articolul 246, alineatele (1), (9), (10), (12) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 246. – (1) În cursul urmăririi penale, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical.

.....

(9) În cazul când după dispunerea măsurii s-a produs însănătoșirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol pentru siguranța publică, judecătorul de drepturi și libertăți care a luat măsura dispune, la sesizarea procurorului ori a medicului de specialitate sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, ridicarea măsurii luate. Dispozițiile alin. (2) – (7) se aplică în mod corespunzător.

(10) Dacă după dispunerea măsurii a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, ridicarea acesteia, potrivit alin. (9), se dispune de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza.

.....

(12) Dacă suspectul sau inculpatul încalcă cu rea-credință măsura obligării provizorii la tratament medical, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța care a luat măsura ori în fața căreia se află cauza dispune, la sesizarea procurorului sau a medicului de specialitate ori din oficiu, internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului, în condițiile prevăzute la art. 247.

(13) În cazul în care dispune o soluție de netrimitere în judecată, procurorul sesizează instanța pentru luarea, confirmarea ori, după caz, înlocuirea sau încetarea măsurii. Instanța, în camera de consiliu, cu

participarea procurorului, ascultă, dacă este posibil, persoana supusă măsurii provizorii, în prezența avocatului său, și, după efectuarea unei expertize medico-legale, se pronunță prin încheiere motivată. Împotriva încheierii se poate formula contestație, în termen de 3 zile de la pronunțare, care se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei sesizate sau, după caz, de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în camera de consiliu.”

152. La articolul 247, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 247. – (1) Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale sau instanța, în cursul judecății, poate dispune internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului care este bolnav mintal ori consumator cronic de substanțe psihoactive, dacă luarea măsurii este necesară pentru înlăturarea unui pericol concret și actual pentru siguranța publică.”

153. La articolul 248, alineatele (1), (11) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 248. – (1) În cursul urmăririi penale, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de suspect sau inculpat a măsurii internării medicale provizorii.

.....
 (11) Dacă după dispunerea măsurii s-a produs însănătoșirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol, judecătorul de drepturi și libertăți care a luat măsura dispune, prin încheiere, la sesizarea procurorului ori a medicului curant sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice în vederea ridicării măsurii aplicate.

(12) Dacă după dispunerea măsurii a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, ridicarea acesteia, potrivit alin. (11), se dispune de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza.”

154. La articolul 249, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate dacă există probe sau indicii temeinice că bunurile în cauză au fost obținute din activități infracționale. Măsurile asigurătorii nu pot

depăși o durată rezonabilă și vor fi revocate dacă această durată este depășită sau dacă temeiurile avute în vedere la luarea măsurilor asigurătorii nu mai subzistă.”

155. La articolul 249, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În cazul bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse, luarea de către procuror a măsurilor asigurătorii pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a acestor bunuri este obligatorie.”

156. La articolul 249, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora. În vederea stabilirii valorii bunurilor asupra cărora se vor institui măsuri asigurătorii, organele judiciare care instituie măsura au obligația dispunerii unei expertize evaluatorii sau stabilirii valorii bunurilor în baza grilelor utilizate de Camera Notarilor Publici.”

157. La articolul 250, alineatele (5¹) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5¹) Dacă, până la soluționarea contestației formulate conform alin. (1), a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația se înaintează acesteia, spre competență soluționare. Instanța soluționează contestația prin încheiere definitivă.

(6) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de instanța de judecată, procurorul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii.”

158. La articolul 250¹, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 250¹. – (1) Împotriva încheierii sau sentinței prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către instanța de judecată sau de instanța de apel, inculpatul, procurorul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune, după caz, la instanța de judecată sau instanța de apel care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună

cu dosarul cauzei, instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare.

(2) Contestația împotriva încheierii sau sentinței prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asigurătorie se soluționează de Completul de 5 judecători.”

159. La articolul 250¹, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul în care măsura asigurătorie s-a dispus direct prin hotărârea instanței de apel, dispozițiile alin. (1) – (3) se aplică în mod corespunzător.”

160. După articolul 250¹ se introduce un nou articol, art. 250², cu următorul cuprins:

**„Ridicarea, la cerere,
a măsurilor asigurătorii**

Art. 250². – (1) În tot cursul procesului penal, măsurile asigurătorii pot fi ridicate, în tot sau în parte, de către organul judiciar în fața căruia se află cauza, din oficiu sau la cererea persoanei interesate, dacă nu mai subzistă ori s-au modificat temeiurile care au impus luarea acestora. În cursul judecății, cererea de ridicare a măsurilor asigurătorii poate fi formulată și de procuror.

(2) Ridicarea măsurii asigurătorii se dispune prin ordonanță de către procuror și prin încheiere de către instanța de judecată sau instanța de apel.

(3) Împotriva ordonanței sau încheierii prin care s-a dispus ridicarea măsurii asigurătorii sau a fost respinsă cererea de ridicare a măsurii asigurătorii, persoana interesată sau, după caz, procurorul pot face contestație, dispozițiile art. 250 și 250¹ fiind aplicabile în mod corespunzător. Contestația împotriva ordonanței sau încheierii prin care s-a dispus ridicarea măsurii asigurătorii este suspensivă de executare.”

161. Articolul 251 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Organele care aduc
la îndeplinire măsurile
asigurătorii**

Art. 251. – Ordonanța sau încheierea de luare a măsurii asigurătorii se aduce la îndeplinire de către organele de cercetare penală, precum și de

către organele competente potrivit legii, din dispoziția organului de urmărire penală sau a instanței de judecată, după caz.”

162. La articolul 252, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Obiectele prevăzute la alin. (4) și (5) se predau în termen de 48 de ore de la ridicare. Dacă obiectele sunt strict necesare urmăririi penale sau judecării, depunerea se face ulterior, dar nu mai târziu de 48 de ore de la pronunțarea în cauză a unei soluții definitive.”

163. La articolul 252³, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate, precum și cu privire la cererile prevăzute la alin. (2), instanța de judecată dispune prin încheiere motivată.”

164. La articolul 252³, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin.(4), cu următorul cuprins:

„(4) Împotriva încheierii prevăzute la alin. (3) se poate face contestație la instanța superioară, respectiv la completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, de către părți, custode, procuror, precum și de către orice altă persoană interesată, dispozițiile art. 252² alin. (4) – (7) aplicându-se în mod corespunzător.”

165. La articolul 252⁴, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 252⁴. – (1) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a încheierii prevăzute la art. 252² alin. (3) sau a hotărârii judecătorești de valorificare a bunurilor mobile sechestrate, prevăzută la art. 252² alin. (7), la art. 252³ alin. (3) sau la art. 252³ alin. (4), suspectul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, custodele, orice altă persoană interesată, precum și procurorul pot formula, în cursul procesului penal, contestație la instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță.”

166. La articolul 253, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Pentru bunurile imobile sechestrate, procurorul sau instanța de judecată care a dispus instituirea sechestrului cere organului competent notarea ipotecară asupra bunurilor sechestrate, anexând copie de pe ordonanța sau încheierea prin care s-a dispus sechestrul și un exemplar al procesului-verbal de sechestr.”

167. La articolul 254, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Sumele de bani prevăzute la alin. (1) vor fi consemnate de către debitori, după caz, la dispoziția organului judiciar care a dispus oprirea sau a organului de executare, în termen de 5 zile de la scadență, recipisele urmând a fi predate procurorului ori instanței de judecată în termen de 24 de ore de la consemnare.”

168. La articolul 255, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 255. – (1) Dacă procurorul sau judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, sau instanța de judecată, în cursul judecății, constată, la cerere sau din oficiu, că lucrurile ridicate de la suspect ori inculpat sau de la orice persoană care le-a primit spre a le păstra sunt proprietatea persoanei vătămate sau a altei persoane ori au fost luate pe nedrept din posesia sau deținerea acestora, dispune restituirea acestor lucruri. Dispozițiile art. 250 se aplică în mod corespunzător.”

169. La articolul 260, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care scrisoarea recomandată prin care se citează un suspect sau inculpat care locuiește în străinătate nu poate fi înmănată, precum și în cazul în care statul destinatarului nu permite citarea prin poștă, la sediul parchetului sau al instanței, după caz, se va afișa o înștiințare, care va cuprinde mențiunile prevăzute la alin. (2).”

170. La articolul 261, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Persoana care primește citația semnează dovada de primire, iar agentul, certificând identitatea și semnătura, încheie proces-verbal. Dacă aceasta refuză sau nu poate semna dovada de primire, agentul afișează pe ușa locuinței o înștiințare care trebuie să cuprindă mențiunile de la alin. (4), încheind proces-verbal.

.....

(5) În cazul când persoana citată locuiește într-un imobil cu mai multe apartamente sau într-un hotel, dacă în citație nu s-a indicat apartamentul ori camera în care locuiește, agentul este obligat să facă investigații pentru a afla aceasta. Dacă investigațiile au rămas fără rezultat, agentul afișează pe ușa principală a clădirii o înștiințare care trebuie să cuprindă mențiunile de la alin. (4), încheind proces-verbal și făcând mențiune despre împrejurările care au făcut imposibilă înmânarea citației.”

171. La articolul 265, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, numai în mod excepțional și motivat dacă această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei.”

172. La articolul 265, după alineatul (12) se introduc două noi alineate, alin. (13) și (14), cu următorul cuprins:

„(13) Înainte de punerea în executare a mandatului de aducere față de suspect sau inculpat, acestuia i se aduce la cunoștință învinuirea prin înmânarea unei ordonanțe de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspect, respectiv ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale și i se pune în vedere că are dreptul să nu dea nicio declarație și să își angajeze un avocat.

(14) Îndeplinirea obligațiilor prevăzute la alin. (13) va fi consemnată de organul de aducere într-un proces-verbal care va fi semnat de către suspect sau inculpat și de organul de aducere. În caz că suspectul sau inculpatul refuză semnarea, organul de aducere va consemna motivul refuzului.”

173. Articolul 267 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Accesul la bazele
electronice de date**

Art. 267. – (1) În vederea realizării procedurii de citare, a comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfășurarea procedurilor, procurorul sau instanța au drept de acces direct la bazele electronice ale direcțiilor de evidență a persoanelor și administrarea bazelor de date.

(2) Organele administrației de stat care dețin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul sau cu instanța de judecată în vederea asigurării accesului direct al acestora la informațiile existente în bazele electronice ale direcțiilor de evidență a persoanelor și administrarea bazelor de date.”

174. La articolul 274, denumirea marginală și alineatul (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

**„Plata cheltuielilor
avansate de stat în caz
de renunțare la**

Art. 274. – (1) În caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare sau aplicare a unei măsuri educative, amânare a aplicării

urmărirea penală, condamnare sau aplicarea unei măsuri educative, amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei

pedepsei sau renunțare la aplicarea pedepsei, suspectul sau, după caz, inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepția cheltuielilor privind avocații din oficiu și interpreții desemnați de organele judiciare, care rămân în sarcina statului. Quantumul cheltuielilor va fi justificat prin depunerea unei note de cheltuieli în care vor fi indicate defalcate toate cheltuielile suportate de stat pe tip de activități și instituție.”

175. La articolul 275 alineatul (1), partea introductivă a punctului 3 și litera b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„3. dacă suspectul sau inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către:

.....
b) suspect sau inculpat, atunci când se dispune clasarea pentru alte situații decât cele prevăzute la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) – c) ori încetarea procesului penal;”

176. La articolul 275 alineatul (1), punctul 4 se abrogă.

177. La articolul 275, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Dispozițiile alin. (1) pct. 1 și 2 și ale alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător, inclusiv cu privire la suspect, în cazul dispunerii în cursul urmăririi penale a unei soluții de clasare și în situația respingerii unei plângeri formulate împotriva actelor și măsurilor dispuse de organele de urmărire penală.”

178. La articolul 276, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 276. – (1) În caz de condamnare sau de aplicare a unei măsuri educative, renunțare la urmărirea penală, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum și părții civile căreia i s-a admis acțiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea.”

179. La articolul 276, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) În caz de achitare, statul va fi obligat la plata către inculpat a cheltuielilor judiciare făcute de acesta.”

180. La articolul 278, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 278. – (1) Erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de însuși organul de urmărire penală, de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu.”

181. La articolul 281 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) competența materială și după calitatea persoanei, a organului de urmărire penală, competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când urmărirea penală, respectiv judecata a fost efectuată de un organ de urmărire penală / o instanță necompetentă după materie sau calitatea persoanei;”

182. La articolul 281 alineatul (4), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

.....
a) până la rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura prevăzută la art. 370¹ – 370⁴;

b) în orice stare a procesului, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății, după rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370²;”

183. La articolul 282, alineatul (2) și litera a) a alineatului (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate, precum și din oficiu, de către judecătorul de drepturi și libertăți și instanța de judecată.

.....
a) pe tot parcursul urmăririi penale și cel mai târziu până la termenul de judecată prevăzut la art. 370² alin. (1), dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale;”

184. La articolul 282 alineatul (4), după litera a) se introduce o literă nouă, lit.a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) până la rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², dacă încălcarea a intervenit în procedura prevăzută la art. 370¹ – 370⁴;”

185. La articolul 282 alineatul (4), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății, după rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370².”

186. La articolul 284, alineatele (1), (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 284. – (1) Amenda se aplică de organul de urmărire penală prin ordonanță, iar de judecătorul de drepturi și libertăți și de instanța de judecată, prin încheiere.

.....
(3) Dacă persoana amendată justifică de ce nu și-a putut îndeplini obligația, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată poate dispune anularea ori reducerea amenzii.

.....
(5) Cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin încheiere va fi soluționată de un alt judecător de drepturi și libertăți ori de un alt complet, prin încheiere.”

187. La articolul 287, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazurile în care procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți ori alte autorități prevăzute de lege, în vederea soluționării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, va înainta copii numerotate și certificate de grefa parchetului de pe actele dosarului ori numai de pe cele care au legătură cu cererea sau propunerea formulată. Organul de urmărire penală păstrează originalul actelor, în vederea continuării urmăririi penale.”

188. După articolul 287 se introduce un nou articol, art. 287¹, cu următorul cuprins:

„Trimiterea în format electronic a unor acte de sesizare

Art. 287¹. – Rechizitoriul, precum și orice alt act de sesizare a instanței sau a judecătorului de drepturi și libertăți se trimit acestora de către procuror și în format electronic.”

189. La articolul 290, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alin. (1¹) și (1²), cu următorul cuprins:

„(1¹) Pentru ca o persoană să beneficieze de dispozițiile referitoare la reducerea limitelor de pedeapsă denunțul trebuie să fie depus într-un

termen de maximum 1 an de la data la care persoana a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii.

(1²) Condamnarea, renunțarea la judecată sau amânarea executării pedepsei față de o persoană nu poate fi dispusă exclusiv pe baza mărturiei denunțatorului dacă acestea nu sunt însoțite de alte probe.”

190. Articolul 292 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Sesizarea din oficiu

Art. 292. – (1) Organul de urmărire penală se sesizează din oficiu dacă află că s-a săvârșit o infracțiune pe orice altă cale decât cele prevăzute la art. 289 – 291 și încheie un proces-verbal în acest sens. Organul de urmărire penală va indica în mod concret, în procesul-verbal, condițiile în care a aflat despre săvârșirea infracțiunii.

(2) După sesizarea din oficiu, organul de urmărire penală înregistrează procesul verbal în evidențele sale și repartizează aleatoriu dosarul astfel format unui procuror.”

191. La articolul 293, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Este de asemenea considerată flagrantă și infracțiunea al cărei făptuitor, imediat după săvârșire, este urmărit de organele de ordine publică și de siguranță națională, de persoana vătămată, de martorii oculari sau de strigătul public ori există indicii care justifică că ar fi săvârșit infracțiunea sau este surprins aproape de locul comiterii infracțiunii cu arme, instrumente sau orice alte obiecte de natură a-l presupune participant la infracțiune.”

192. La articolul 305, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 305. – (1) Când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și se constată că nu exista vreunul dintre cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1) și sunt indicate numele persoanelor ce se presupune că ar fi săvârșit infracțiunea ce face obiectul sesizării, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă. În cadrul audierilor autorului indicat sau cunoscut i se aplică corespunzător procedura prevăzută la art. 107 – 110.”

193. La articolul 305, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În celelalte situații, altele decât cele menționate la alin. (1), organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă. În termen de maximum un an de la data începerii urmăririi penale cu privire la faptă organul de urmărire penală este obligat să procedeze fie la începerea urmăririi penale cu privire la persoană, dacă sunt îndeplinite condițiile legale pentru a dispune aceasta măsură, fie la clasarea cauzei.”

194. La articolul 305, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Atunci când există probe din care să rezulte că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect. Măsura dispusă de organul de cercetare penală se supune, în termen de 3 zile, confirmării procurorului care supraveghează urmărirea penală, organul de cercetare penală fiind obligat să prezinte acestuia și dosarul cauzei. Ordonanța prin care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, emisă sau, după caz confirmată de procuror, se comunică suspectului.”

195. Articolul 307 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Aducerea la cunoștință
a calității de suspect**

Art. 307. – (1) Persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, această calitate, fapta pentru care este suspectată, cu descrierea tuturor elementelor constitutive ale acesteia și a probelor din care rezultă săvârșirea faptei, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Lipsa acestor elemente atrage nulitatea absolută a actului de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspect.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 305 alin. (1) și persoana față de care există indicii temeinice este cunoscută, organul de urmărire penală va aduce la cunoștință, de îndată, calitatea de suspect, sub sancțiunea nulității tuturor actelor de urmărire

penală efectuate cu încălcarea acestei prevederi față de aceasta după aflarea identității persoanei.

(3) Organul de urmărire penală poate continua urmărirea penală fără a aduce la cunoștință calitatea de suspect, în condițiile alin. (1) și (2) numai atunci când persoana față de care există indicii temeinice lipsește nejustificat, se sustrage sau este dispărută.”

196. La articolul 308, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile alin. (1) – (3) se aplică în mod corespunzător cu privire la audierea minorului martor sau parte civilă, precum și cu privire la audierea persoanei vătămate dacă, în raport cu persoana acestora sau cu natura cauzei, judecătorul apreciază că evitarea audierii repetate pe parcursul procesului este în interesul acestora.”

197. La articolul 309, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Inculpatului i se comunică o copie a ordonanței prin care a fost dispusă măsura.”

198. La articolul 311, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Când urmărirea penală se efectuează față de o persoană, extinderea sau schimbarea încadrării juridice dispuse de organul de cercetare penală se supun confirmării motivate a procurorului care supraveghează urmărirea penală, în termen de cel mult 3 zile de la data emiterii ordonanței, organul de cercetare penală fiind obligat să prezinte totodată și dosarul cauzei.

(3) Organul judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe suspect sau inculpat despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea ori, după caz, despre schimbarea încadrării juridice.”

199. La articolul 312, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alin. (1¹) și (1²), cu următorul cuprins:

„(1¹) Procurorul dispune suspendarea urmăririi penale numai dacă, luând în considerare toate circumstanțele cauzei, apreciază că suspectul sau inculpatul nu ar putea fi audiat la locul unde se află sau prin intermediul videoconferinței ori că audierea lui în acest mod ar aduce atingere drepturilor sale ori bunei desfășurări a urmăririi penale.

(1²) Dacă nu se dispune suspendarea urmăririi penale, audierea suspectului sau inculpatului la locul unde se află sau prin videoconferință nu poate avea loc decât în prezența avocatului.”

200. La articolul 315 alineatul (2), literele c) – e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) sesizarea instanței cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale;

d) sesizarea instanței cu propunerea de desființare totală sau parțială a unui înscris;

e) sesizarea instanței cu propunerea de luare ori, după caz, de confirmare, de înlocuire sau de încetare a măsurilor de siguranță prevăzute la art. 109 sau 110 din Codul penal, dispozițiile art. 246 alin. (13) aplicându-se în mod corespunzător;”

201. La articolul 318, alineatele (10) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(10) În situația prevăzută la alin. (12¹), ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală este verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmită de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ordonanța este verificată de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet.

.....
 (12) Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate.”

202. La articolul 318, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alin. (12¹), cu următorul cuprins:

„(12¹) În cazurile în care există suspect sau inculpat în cauză, precum și în cazurile în care nu există persoană vătămată, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

203. La articolul 318, alineatele (13) – (15) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(13) În situația prevăzută la alin. (12¹), instanța stabilește termenul de soluționare și dispune citarea persoanelor interesate. Dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(14) Instanța hotărăște în camera de consiliu, cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, asupra legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.

(15) Instanța verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi încuviințate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, instanța:

a) desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea;”

204. La articolul 318, după alineatul (15) se introduce un nou alineat, alin. (15¹), cu următorul cuprins:

„(15¹) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 – 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii. În acest caz, instanța poate dispune una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) sau poate dispune soluția prevăzută la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c).”

205. La articolul 318, alineatul (16) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(16) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) este definitivă. Încheierea prin care s-a pronunțat soluția de desființare a soluției de renunțare la urmărire penală și de începere a judecății prevăzută la alin. (15¹) poate fi atacată în condițiile art. 341 alin. (9) și (10).”

206. La articolul 318, după alineatul (16) se introduc două noi alineate, alin. (17) și (18), cu următorul cuprins:

„(17) În cazul în care instanța a respins cererea de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală, o nouă renunțare poate fi dispusă pentru alte motive decât cele avute în vedere inițial.

(18) În cazul în care confirmă ordonanța de renunțare la urmărirea penală, instanța sesizată în acest sens de către procuror poate dispune, prin aceeași încheiere, și măsura de siguranță a confiscării speciale sau desființarea unui înscris, dispozițiile art. 549¹ aplicându-se în mod corespunzător.”

207. Articolul 326 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Trimiterea cauzei
la un alt parchet**

Art. 326. – Când există probe sau indicii temeinice că activitatea de urmărire penală este afectată din pricina împrejurărilor cauzei sau calității părților ori a subiecților procesuali principali ori există pericolul de tulburare a ordinii publice, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părților, a unui subiect procesual principal sau din oficiu, poate trimite cauza la un parchet egal în grad, dispozițiile art. 73 și 74 fiind aplicabile în mod corespunzător.”

208. La articolul 328, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Pentru stabilirea obiectului sau limitelor judecății, rechizitoriul trebuie să indice toate elementele constitutive ale faptei reținute în sarcina inculpatului, inclusiv latura subiectivă și toate probele pe care se sprijină fiecare dintre aceste elemente.”

209. La articolul 329, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) După verificarea sa potrivit art. 328 alin. (1), un exemplar certificat al rechizitoriului se comunică inculpatului. Comunicarea poate fi realizată și în format electronic.

(3) În situația în care inculpatul nu cunoaște limba română, se vor lua măsuri pentru traducerea autorizată a rechizitoriului, care va fi atașată acestuia. Când nu există traducători autorizați, traducerea rechizitoriului se face de o persoană care poate comunica cu inculpatul.”

210. La articolul 329, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

„(5) Trimiterea rechizitoriului, însoțit de dosarul cauzei, instanței competente să judece cauza în fond, are loc după verificarea îndeplinirii procedurii prevăzute la alin. (2). Dovezile de comunicare se înaintează odată cu dosarul cauzei.”

211. La articolul 332 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) restituire a cauzei de către instanță;”

212. La articolul 334, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 334. – (1) Urmărirea penală este reluată atunci când instanța a dispus restituirea cauzei la parchet în temeiul art. 370² alin. (7) lit. b).

(2) În cazul în care hotărârea se întemeiază pe dispozițiile art. 370² alin. (7) lit. a), reluarea se dispune de către conducătorul parchetului ori procurorul ierarhic superior prevăzut de lege, numai atunci când constată că pentru remedierea neregularității este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală. Prin ordonanța de reluare a urmăririi penale se vor menționa și actele ce urmează a fi efectuate.”

213. La articolul 335, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 335. – (1) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată că au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea ulterior, dar nu mai târziu de 6 luni de la data la care a luat cunoștință de apariția faptei sau împrejurării noi, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispozițiile art. 317 se aplică în mod corespunzător. Redeschiderea este supusă confirmării, potrivit alin. (4).”

214. La articolul 335, alineatul (2) se abrogă.

215. La articolul 335, alineatele (3), (4), (4¹), (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Când constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite conform art. 318 alin. (6), procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispozițiile alin. (1) și (2) sunt aplicabile și în situația în care procurorul a dispus renunțarea la urmărirea penală și nu există suspect sau inculpat în cauză.

(4) Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării instanței de judecată, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Instanța hotărăște în camera de consiliu, cu citarea suspectului sau, după caz, a inculpatului și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.

(4¹) Instanța, soluționând cererea de confirmare, verifică legalitatea și temeinicia ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi încuviințate. Încheierea este definitivă.

(5) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, redeschiderea urmăririi penale are loc și atunci când instanța a admis plângerea împotriva soluției și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale sau a respins cererea de confirmare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală. Dispozițiile instanței sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală.

(6) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția infirmă soluția de clasare sau de renunțare la urmărirea penală și dispune redeschiderea urmăririi penale, anterior comunicării ordonanței care cuprinde această soluție, redeschiderea urmăririi penale nu este supusă confirmării instanței.”

216. La articolul 339, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În cazul soluțiilor de clasare ori a celor de renunțare la urmărire, altele decât cele supuse confirmării conform art. 318 alin. (12¹), plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.”

217. La articolul 340, denumirea marginală și alineatul (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Plângerea împotriva actelor procurorului

Art. 340. – (1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau a soluției de renunțare la urmărirea penală, în alte cazuri decât cele prevăzute la art. 318 alin. (12¹), dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza.”

218. La articolul 341 denumirea marginală și alineatele (1) – (5¹) se modifică vor avea următorul cuprins:

**„Soluționarea plângerii
de către instanță**

Art. 341. – (1) După înregistrarea plângerii, aceasta se trimite în aceeași zi completului legal investit. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.

(2) Instanța stabilește termenul de soluționare și dispune citarea petentului și a intimaților și încunoștințarea procurorului, cu mențiunea că pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite instanței dosarul cauzei.

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.

(5) Plângerea se soluționează în camera de consiliu, cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu. Neprezentarea persoanelor citate conform alin. (2) nu împiedică soluționarea plângerii.

(5¹) Instanța, soluționând plângerea, verifică soluția atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi încuviințate.”

219. La articolul 341 alineatul (6), partea introductivă și litera c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța poate dispune una dintre următoarele soluții:

.....

c) admite plângerea formulată împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală de către persoana care a avut calitatea de suspect, în ipoteza în care probatoriul este complet și nu se impune trimiterea cauzei la procuror

în vederea redeschiderii urmăririi penale și în ipoteza în care urmărirea penală este completă, însă soluția este netemeinică, fundamentată pe o apreciere eronată a probelor, dacă prin acestea nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea;”

220. La articolul 341 alineatul (6), după litera c) se introduce o nouă literă, lit. d), cu următorul cuprins:

„d) admite plângerea și dispune clasarea, dacă apreciază că soluția de renunțare la urmărirea penală nu este legală.”

221. La articolul 341 alineatul (7), partea introductivă și literele b) și d) ale punctului 2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța:

.....
b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală sau anulează actul nelegal efectuat de procuror ori obligă la refacerea lui, dacă mai este cazul;

.....
d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dacă prin acestea nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.”

222. La articolul 341 alineatul (7) punctul 2, după litera d) se introduce o nouă literă, lit. e), cu următorul cuprins:

„e) admite plângerea și dispune clasarea, dacă apreciază că soluția de renunțare la urmărire penală nu este legală.”

223. La articolul 341, alineatele (7¹), (8) – (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7¹) În cazul în care, ulterior sesizării instanței, procurorul ierarhic superior admite plângerea și dispune infirmarea soluției atacate, plângerea va fi respinsă ca rămasă fără obiect. Cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6), alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b), d) și e) și la alin. (7¹) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii procurorul, petentul și intimații pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(10) Contestația se depune la instanța care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care o soluționează în camera de consiliu, cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, și menține dispoziția de începere a judecării;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea cauzei.”

224. Titlul II – Camera preliminară din Partea Specială, cuprinzând art. 342 – 348, se abrogă.

225. La articolul 352, alineatele (11) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(11) În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța solicită, de urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare. Judecătorul poate, de asemenea, permite accesul la informațiile clasificate apărătorului inculpatului, condiționat de deținerea de către acesta a certificatului de securitate sau a autorizației de acces corespunzător nivelului de secretizare al acestora.

(12) Judecătorul poate refuza apărătorului inculpatului ce îndeplinește condițiile de la alin.(11) teza finală, accesul la informațiile clasificate doar în situația în care accesul ar putea conduce la periclitarea gravă a vieții sau a drepturilor fundamentale ale unei alte persoane sau dacă refuzul este strict necesar pentru apărarea unui interes public important. Dacă judecătorul cauzei nu permite apărătorului inculpatului accesul la informațiile clasificate, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.”

226. La articolul 364, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (6¹) cu următorul cuprins:

„(6¹) Persoana poate fi condamnată în lipsă numai dacă a fost citată legal pentru fiecare fază a judecării sau a intrat prin alte mijloace oficiale în posesia unor informații cu privire la locul și data procesului a fost informată despre posibilitatea pronunțării unei hotărâri în lipsă sau dacă a fost

reprezentată de un avocat ales sau desemnat din oficiu și a beneficiat de apărare corespunzătoare în cadrul procesului.”

227. După capitolul I din titlul III – „Judecata” al Părții Speciale se introduce un nou capitol, Cap. I¹ – *Verificări prealabile la judecata în primă instanță*, cuprinzând art. 370¹ – 370⁵, cu următorul cuprins:

„Măsuri premergătoare

Art. 370¹. – (1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu unui complet de judecată.

(2) Inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate li se aduc la cunoștință dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de președintele completului de judecată, între 20 și 30 de zile, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei.

(3) În cazurile prevăzute la art. 90, președintele completului de judecată ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, cuprins între 20 și 30 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), președintele completului de judecată stabilește termenul de judecată, și citează părțile.

Procedura de verificare și soluțiile ce pot fi pronunțate

Art. 370². – (1) La termenul de judecată stabilit, instanța procedează la verificarea competenței și a legalității sesizării, precum și a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

(2) Dacă apreciază că nu este competentă, instanța procedează potrivit art. 50 și 51.

(3) Instanța soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, prin încheiere, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror alte mijloace de probă încuviințate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.

(4) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții și nici nu a ridicat din oficiu excepții, instanța constată legalitatea sesizării, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

(5) Dacă respinge cererile și excepțiile invocate ori ridicate din oficiu, instanța constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

(6) În cazul în care instanța constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care sancționează potrivit art. 280 – 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică instanței dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

(7) Instanța restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este întocmit cu nerespectarea dispozițiilor art. 328, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la alin. (6), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile alin. (6), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(8) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata cauzei.

(9) Încheierea pronunțată potrivit alin. (3) – (7) se comunică de îndată procurorului, părților și persoanei vătămate.

Contestația

Art. 370³. – (1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierilor prevăzute la art. 370² alin. (3) – (5) și (7), procurorul, părțile și persoana vătămată pot face contestație. Contestația poate privi și modul de soluționare a cererilor și excepțiilor.

(2) Contestația se judecă de către instanța competentă să soluționeze apelul în cauză.

(3) Contestația se soluționează potrivit procedurii prevăzute la art. 425¹. Dispozițiile art. 370¹ și art. 370² se aplică în mod corespunzător.

(4) În soluționarea contestației nu pot fi invocate sau ridicate din oficiu alte cereri sau excepții decât cele invocate sau ridicate din oficiu în fața primei instanțe, cu excepția cazurilor de nulitate absolută.

Stabilirea termenului pentru continuarea judecății

Art. 370⁴. – (1) După rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², președintele completului de judecată stabilește, dacă este cazul, termenul de judecată pentru continuarea judecății.

(2) În cazul prevăzut la art. 370² alin. (4), dacă procurorul, părțile sau persoana vătămată sunt prezente și declară că nu înțeleg să formuleze contestație împotriva încheierii prin care instanța constată legalitatea sesizării, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, încheierea rămâne definitivă, iar instanța poate proceda la judecata în continuare a cauzei.

Verificarea actelor și probelor în cursul judecății

Art. 370⁵. – Dacă pe parcursul judecării cauzei se constată că actele sau probele efectuate sau administrate în cursul cercetării penale sunt lovite de nulitate, acestea sunt eliminate din cauză, indiferent de soluția

pronunțată în cursul verificării prealabile.”

228. La articolul 374, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 374. – (1) După rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², la primul termen la care procedura de citare este legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată, președintele dispune ca grefierul să dea citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată ori, după caz, a celui prin care s-a dispus începerea judecății sau să facă o prezentare succintă a acestuia.”

229. Articolul 386 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Schimbarea încadrării
juridice**

Art. 386. – (1) Dacă în cursul judecății, inclusiv în etapa verificărilor prevăzute la art. 370¹ – art. 370⁴, se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea.

(2) Dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanța de judecată cheamă persoana vătămată și o întreabă dacă înțelege să facă plângere prealabilă. În situația în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanța continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal.

(3) Schimbarea încadrării juridice a faptei nu poate fi pusă în discuție în privința altei situații de fapt decât cea reținută în Rechizitoriu. În cazul în care se constată că situația de fapt este diferită decât cea reținută la trimiterea în judecată se poate dispune reluarea urmăririi penale cu privire la acele fapte, dacă ele pot constitui o altă infracțiune.”

230. La articolul 392, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 392. – (1) La deliberare iau parte numai membrii completului în fața căruia a avut loc dezbateră. În situația în care unul sau mai mulți dintre membrii completului nu mai este judecător al instanței respective, cauza se repune pe rol.”

231. La articolul 394, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În situația în care în cadrul completului de judecată nu se poate întruni majoritatea ori unanimitatea, judecarea cauzei se reia în complet de divergență, judecătorul fiind desemnat aleatoriu.”

232. La articolul 396, alineatele (1) – (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 396. – (1) Instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea sau aplicarea unei măsuri educative, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea, încetarea procesului penal.

(2) Condamnarea sau, după caz, aplicarea unei măsuri educative se pronunță dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

(3) Renunțarea la aplicarea pedepsei se pronunță dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 80 – 82 din Codul penal.

(4) Amânarea aplicării pedepsei se pronunță dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 83 – 90 din Codul penal.”

233. La articolul 397, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În cazul în care, în cursul urmăririi penale sau al judecății, față de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune sau s-a dispus înlocuirea unei alte măsuri preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune și este admisă acțiunea civilă, instanța dispune plata din cauțiune a despăgubirilor acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, potrivit dispozițiilor art. 217.”

234. La articolul 403, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În caz de condamnare, aplicare a unei măsuri educative, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, expunerea

trebuie să cuprindă fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată, respectiv timpul care se va deduce din pedeapsa stabilită în caz de anulare sau revocare a renunțării la aplicarea pedepsei ori a amânării aplicării pedepsei, precum și actele din care rezultă perioada ce urmează a fi dedusă.

(3) Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte dintre faptele ce formează obiectul trimiterii în judecată, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea sau aplicarea unei măsuri educative ori, după caz, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei și pentru care anume fapte, încetarea procesului penal sau achitarea.”

235. La articolul 406, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 406. – (1) Hotărârea se redactează în termen de cel mult 30 de zile de la data pronunțării urmând ca în cazuri temeinic motivate, acest termen să fie prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult două ori.

(2) Hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei, și se semnează de membrii completului care au participat la administrarea probelor și judecata în fond, precum și de grefier.”

236. La articolul 421 se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Instanța de apel nu poate desființa sentința primei instanțe prin care s-a dispus achitarea inculpatului și nu poate pronunța o hotărâre de condamnare direct în apel decât dacă sunt readministrate probe sau administrate probe noi care să conducă la desființarea soluției de achitare a primei instanțe pentru infirmarea motivelor pentru care a fost dispusă achitarea.”

237. La articolul 425¹, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, la instanța care a pronunțat hotărârea care se atacă și se motivează până la termenul stabilit pentru soluționare, dispozițiile art. 415 aplicându-se în mod corespunzător.

.....
(5) Contestația se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți sau de completul de judecată de la instanța superioară celei sesizate,

respectiv de completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședință publică, cu participarea procurorului.”

238. După articolul 425¹ se introduce un nou articol, art. 425², cu următorul cuprins:

„Contestarea măsurii de siguranță a confiscării speciale ori a confiscării extinse

Art. 425². – (1) Împotriva hotărârii prin care instanța de apel dispune măsura de siguranță a confiscării speciale ori a confiscării extinse direct în apel, inculpatul, procurorul sau persoanele ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, pot face contestație numai în ceea ce privește măsura de siguranță.

(2) Procurorul poate face contestație în termen de 48 de ore de la pronunțare, iar inculpatul în termen de 48 de ore de la comunicare.

(3) În cazul persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, termenul de 48 de ore curge de la data la care acestea au aflat despre hotărârea prevăzută la alin. (1).

(4) Contestația este suspensivă de executare. Contestația se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare, în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea inculpatului și a părților interesate. Prevederile art. 425¹ se aplică în mod corespunzător.

(5) Contestația împotriva hotărârii prevăzute la alin. (1), pronunțată de Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție în apel, se soluționează de completul de 5 judecători.”

239. La articolul 426 alineatul (1), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„i) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă sau când s-au pronunțat mai multe hotărâri judecătorești definitive prin care s-au soluționat cereri având același obiect.”

240. La articolul 426, se introduc trei noi alineate, alin. (2) – (4), cu următorul cuprins:

„(2) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b), d) teza a II-a și i) pot constitui temei al desființării hotărârii a cărei anulare se cere doar dacă nu au

fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, instanța a omis să se pronunțe asupra lor.

(3) Prin excepție de la alin. (2), cazul prevăzut la alin. (1) lit. d) teza a II-a neinvocat pe calea apelului sau în cursul judecării apelului poate constitui motiv de contestație în anulare numai dacă cel care-l invocă s-a aflat în imposibilitatea de a-l invoca pe calea apelului sau în cursul judecării apelului.

(4) Prevederile alin. (1) lit. a) și c) – g) se aplică și în cazul hotărârilor prin care s-a soluționat contestația prevăzută la art. 425².”

241. La articolul 434, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 434. – (1) Pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de instanțele de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor.”

242. La articolul 434 alineatul (2), literele e) – g) se abrogă.

243. La articolul 438, după alineatul (1) se introduc patru noi alineate, alin. (1¹) – (1⁴), cu următorul cuprins:

„(1¹) Recursul în casație poate fi declarat numai în favoarea condamnatului în următoarele cazuri:

1. când nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni sau când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o alta faptă decât cea pentru care condamnatul a fost trimis în judecată,

2. când faptei săvârșite i s-a dat o greșită încadrare juridică;

3. când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii de natură să influențeze soluția procesului;

4. când s-a comis o eroare gravă de fapt;

5. când judecătorii de fond au comis un exces de putere, în sensul că au trecut în domeniul altei puteri constituite în stat.

(1²) De asemenea, pot fi atacate cu recurs în casație hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în cauze similare.

(1³) Instanța, soluționând recursul în casație, verifică hotărârile atacate sub aspectul tuturor motivelor de casare prevăzute în alineatele precedente, punându-le în prealabil în discuția părților.

(1⁴) Recursul în casație în favoarea inculpatului poate fi declarat oricând.”

244. La articolul 453 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) hotărârea de condamnare s-a întemeiat pe o prevedere legală de incriminare care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională, în tot sau în parte sau într-o anumită formă de interpretare, de către Curtea Constituțională;”

245. La articolul 453 alineatul (1), după litera f) se introduc trei noi litere, lit. g) – i), cu următorul cuprins:

„g) neredactarea și / sau ne semnarea hotărârii de condamnare de judecătorul care a participat la soluționarea cauzei;

h) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă;

i) un judecător sau un procuror a fost sancționat disciplinar definitiv pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, dacă aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză.”

246. La articolul 453, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), g) și h) pot fi invocate ca motive de revizuire în favoarea persoanei condamnate, a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei. Cazul prevăzut la alin. (1) lit. f) poate fi invocat ca motiv de revizuire în favoarea persoanei condamnate ori a celei față de care s-a aplicat o măsură educativă, a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei.

(4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal sau de achitare, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b) – d) și f) constituie motive de revizuire dacă au dus la pronunțarea unei hotărâri nelegale sau netemeinice;”

247. La articolul 457, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 457. – (1) Cererea de revizuire în favoarea condamnatului se poate face oricând, chiar după ce pedeapsa a fost executată sau considerată executată ori după moartea acestuia.

(2) Cererea de revocare în defavoarea condamnatului, a celui achitat sau a celui față de care s-a încetat procesul penal se poate face în termen de 3 luni, care curge:

a) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. a) – d), când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea sau de la data când aceasta a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora;

b) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. a) – d), dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale;

c) în cazul prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. e), de la data când hotărârile ce nu se conciliază au fost cunoscute de persoana care face cererea.”

248. La articolul 466, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces sau nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.”

249. La articolul 469, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate și a încheierii pronunțate în procedura prevăzută la art. 370¹ – 370⁴.”

250. La articolul 474, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

251. La articolul 477, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

252. La articolul 485 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) admite acordul de recunoaștere a vinovăției și dispune una dintre soluțiile prevăzute la art. 396 alin. (2) – (4), care nu poate crea pentru inculpat o situație mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la un acord, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480 – 482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului care au făcut obiectul acordului.”

253. La articolul 489, alineatul (2) se abrogă.

254. La articolul 491, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana juridică nu și-a numit un mandatar, acesta este desemnat, după caz, de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanță, din rândul practicienilor în insolvență, autorizați potrivit legii. Practicienilor în insolvență astfel desemnați li se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 273 alin. (1), (2), (4) și (5).”

255. La articolul 493, alineatele (1), (4), (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 493. – (1) Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau, după caz, instanța poate dispune, dacă există probe sau indicii temeinice că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice;

b) interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale;

c) interzicerea unor operațiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice;

d) interzicerea încheierii anumitor acte juridice, stabilite de organul judiciar;

e) interzicerea desfășurării activităților de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.

.....

(4) Măsurile preventive prevăzute la alin. (1) pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii în cursul urmăririi penale și a menținerii în cursul judecății, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.

.....
 (7) Împotriva încheierii se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, instanța ierarhic superioară, de către persoana juridică și procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru persoana juridică lipsă.

(8) Măsurile preventive se revocă de către judecătorul de drepturi și libertăți la cererea procurorului sau a persoanei juridice, iar de către instanță și din oficiu, numai când se constată că nu mai există temeiurile care au justificat luarea sau menținerea acestora. Dispozițiile alin. (5) – (7) se aplică în mod corespunzător.”

256. Articolul 529 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Reabilitarea
judecătorească**

Art. 529. – Competentă să se pronunțe asupra reabilitării judecătorești este judecătoria în a cărei circumscripție domiciliază condamnatul sau în care a avut ultimul domiciliu, dacă la data introducerii cererii domiciliază în străinătate.”

257. La articolul 538, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Efectul măsurilor reparatorii trebuie să plaseze persoana suspectată sau acuzată în aceeași poziție în care s-ar afla dacă nu s-ar fi produs încălcarea drepturilor sale.”

258. La articolul 539, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.”

259. La articolul 539, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Are dreptul la repararea pagubei și persoana împotriva căreia, în cursul procesului penal, s-a luat o măsură preventivă ori una asigurătorie dacă, ulterior, parchetul a dispus clasarea ori instanța de judecată a dispus achitarea.”

260. La articolul 545, alineatul (3) se abrogă.

261. Articolul 549¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Procedura de
confiscare sau de
desființare a unui înscris
în cazul clasării sau
renunțării la urmărire
penală**

Art. 549¹. – (1) În cazul în care procurorul a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală și sesizarea instanței în vederea luării măsurii de siguranță a confiscării speciale sau a desființării unui înscris, ordonanța de clasare sau, după caz, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărire penală, însoțită de dosarul cauzei, se înaintează instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, după expirarea termenului prevăzut la art. 339 alin. (4) ori, după caz, la art. 340 sau după pronunțarea hotărârii prin care plângerea a fost respinsă ori prin care a fost confirmată ordonanța de renunțare la urmărire penală.

(2) În cazul renunțării la urmărirea penală, dosarul se înaintează instanței competente dacă, în procedura confirmării ordonanței, instanța nu a dispus asupra măsurilor prevăzute la alin. (1).

(3) Instanța stabilește termenul de soluționare, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, care nu poate fi mai scurt de 30 de zile.

(4) Pentru termenul fixat se dispune încunoștințarea procurorului și se citează persoanele ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, cărora li se comunică o copie a ordonanței, punându-le în vedere că în termen de 20 de zile de la primirea comunicării pot depune note scrise.

(5) Instanța se pronunță prin încheiere, în ședință publică, după ascultarea procurorului și a persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, dacă sunt prezente. Dispozițiile cuprinse în titlul III al părții speciale privind judecata care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului articol se aplică în mod corespunzător. Dispozițiile art. 370¹ – 370⁴ nu sunt aplicabile.

(6) Instanța, soluționând cererea, poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;

b) admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.

(7) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și persoanele prevăzute la alin. (4) pot face, motivat, contestație. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(8) Contestația se soluționează potrivit procedurii prevăzute la alin. (5) de către instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, de către completul competent potrivit legii, care poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă propunerea potrivit alin. (6).”

262. La articolul 553, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile alin. (1) – (3) sunt aplicabile și în cazul hotărârilor nedefinitive, dar executorii, cu excepția celor privind măsurile de siguranță, măsurile asigurătorii și măsurile preventive, care se pun în executare, după caz, de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța care le-a dispus.”

263. La articolul 557, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Odată cu înmânarea mandatului de executare, persoanei condamnate i se aduce la cunoștință, sub semnătură, în scris, dreptul prevăzut la art. 466 alin. (1), iar în cazul în care persoana nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.”

264. La articolul 587, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul

după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de 6 luni și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.

(3) Hotărârea judecătorească de respingere a liberării condiționate poate fi atacată cu contestație numai de condamnat la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare.”

265. La articolul 587, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) La judecarea cauzelor privind liberarea condiționată participă procurori ai parchetelor de pe lângă judecătoria, respectiv tribunalul instanței investite cu soluționarea cererii de liberare sau a contestației, indiferent de parchetul care a instrumentat cauza.”

266. La articolul 598 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, inclusiv o lege penală mai favorabilă sau o decizie a Curții Constituționale referitoare la conținutul infracțiunii pe care s-a întemeiat hotărârea penală pronunțată.”

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. II. – (1) Dispozițiile prezentei legi se aplică tuturor cauzelor aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare și hotărârilor pronunțate până la această dată.

(2) Hotărârile pronunțate până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi supuse căilor de atac prevăzute de prezenta lege și vor fi analizate și sub aspectul motivelor reglementate de aceasta.

(3) Termenele pentru exercitarea căilor de atac declarate împotriva hotărârilor pronunțate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și pentru motivele prevăzute de aceasta încep să curgă la data intrării sale în vigoare.

(4) Instanțele competente să soluționeze căile de atac declarate potrivit prezentei legi și pentru motivele reglementate de aceasta sunt cele competente potrivit Legii nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III. – Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 31 alineatul (1), literele b), d) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoria de drepturi și libertăți de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 2 judecători;

d) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoria de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și împotriva încheierilor pronunțate în cauzele prevăzute la art. 31¹, completul de judecată este format din 2 judecători;

f) pentru contestațiile prevăzute la art. 250¹ alin. (1) și art. 250² alin. (3) din Codul de procedură penală împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecății în apel de curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători.

2. Articolul 31¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 31¹. – În cauzele privind confirmarea renunțării la urmărire penală și a redeschiderii urmăririi penale, plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată, procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării sau renunțării la urmărire penală, completul de judecată este format dintr-un judecător.”

3. La articolul 54, alineatul (1¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1¹) Contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătoria și tribunale în cursul judecății în primă instanță, de către judecătoria de drepturi și libertăți de la aceste instanțe sau în alte cazuri prevăzute de lege se soluționează în complet format din 2 judecători.”

Art. IV. – Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*

* *

Prezenta lege transpune în legislația națională Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 127 din 29 aprilie 2014, precum și Directiva 2016/343/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 65 din 11 martie 2016.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

PETRU – GABRIEL VLASE

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București,
Nr.